

הופיע היום

גליון מס' 3

של

בשקיה

הירחון השימושי למשפחה

בתוספת משחק מיוחד לילדים

72 עמודים - 60 אגורות

להשיג: בכל הדוכנים למכירת עתונים, בסופרמרקטים, בחנויות השקם ובשופרסלים.

בתצוגת אופנה לקניינים שנערכה בשבוע שעבר בבית-ציוני-אמריקה בת"א, הציגה חברת "כיתן" דימונה בע"מ 30 דגמים שונים של שמלות, פשוטות, נאות ויחד עם זאת אופנתיות ביותר לתקופת האביב והקיץ.

בהיות "כיתן" מפעל הטקסטיל הגדול ביותר במדינה, הכוללת תחת גג אחד את כל תהליכי היצור של השמלה ותודות ליצוא הגדול בשנה זו המתקרב ל-3 מיליון דולר, תהנה האשה בישראל השנה משמלות יפות וטובות במחירים הנעים בין 13.90 עד 29.90 ל"י.

אחת השמלות מדגם "כרמלה" צוארון גולף אופנתי בד ריפס דיאגונל לשעות הבוקר ואחה"צ.

לישראל, אני שואב את עיקר ידיעותי על הנעשה בארץ מן העולם הזה. קראתי על המובטלים ועל האבטלה, הפריעת גם בימאים הישראלים. לכן ברצוני להעלות שוב בעיה ישנה נושנה, המקבלת דחקה עתה מישנה חשיבות. זוהי בעיית הימאים הזרים, המשרתים באוניות צייהסוחר הישראלי.

לדוגמה: באוניה שלנו, הנושאת, כמוכן, את דגל ישראל, משרתים 12 אנשי-צוות זרים, המהמים כ-40 אחוז מן הצוות בכללו. ממש כואב הלב לראות מלח אקאדירי הי מניף את דגלנו בזיולול - דגל שלמענו הקריבו רבים מבני עמנו את חייהם.

לחברת אליים לא איכפת, כי לה יש כבר מסורת ארוכה בהעסקת זרים. ארבעת הקצינים הבכירים באוניה גם הם זרים, בניגוד להוראת משרד-התחבורה, הורשת לפחות קצין בכיר ישראלי אחד באוניה. אליים מצמצפת על ההוראה הזו.

איני מדבר כבר על רמתם המקצועית של הזרים, השחה הרבה פעמים לאפס, אך אני מוכרח לציין גילויי אנטישמיות בקרבם, כמו אותו ימאי שהכריז כי הוא שונא את כל העם היהודי. אנו חסרי אוגים.

אבקש, מטעמים מובנים, לא לפרסם את שמי, אך אהיה נכון לעמוד לשרותכם בכל עת.

ימאי, א/מ הרזרבל, ארצות-הברית

מוסר כדיות

אין ספק שהכתבה "מוסר כליות" (העולם הזה 1539) היתה במקומה: כבר מומן היה צריך להעלות על סדר-היום את הבעיה של הטיפול בחולי הכליות. אך נידמה לי, משום מה, שבציטוונת יש בדרך כלל רתיעה מ-טיפול בנושאים כאלה.

קיימת מין גישה מתחסדת, שלא להפחיד חולים, לא לגרום לפאניקה ולא לעורר בהם. וזוהי מדיניות של בתי-ענה. כי דווקא לטובת החולים חובה, לדון בשאלה ולמצוא לה פתרונות.

יחד עם זאת עלי להעיר לתשומת-ליבכם כי כתבתכם לוקה בחסר: אין בה מספיק נתונים מיספריים על חולי הכליות לטוגיהם בארץ, וכן אין בה תחזיות לעתיד, היכולות, מעצם טבען, להצביע על דרכים בהן יש לנקוט להבא.

משה אלמדיה, תל-אביב

לא הכתבה לוקה בחסר, אלא דווקא פעי-לות המשדרים הממשלתיים האחראים לעניין, ובמיוחד משרד-הבריאות. כפי שצויין בכתב-בה: עוד לא נערך בארץ סקר שיקבע כמה תושבים זקוקים לטיפול ממושך בכליותיהם. אין ספק שעריכת סקרים כאלה היא תנאי מוקדם לכל קביעת מדיניות לעתיד.

כל מיני איזמים

רוצים לראות איזה דור גדל לנו בארץ הנו? בבקשה, ראו תמונה שצילמתי בפורים. זהו ילד בן שמונה, וזו שאיפתו. אחר כך עוד באים ומודעזעים מן המחקר שעשה הפסיכולוג גורגי' סמרין (העולם ה-

הצנחן הצעיר

זה 1542. המוכיח כי הראש של צעירינו מלא שוביניזם ומליטרניזם, ועוד כל מיני איזמים גרועים מן הסוג הזה.

מורדכי ברנר, תל-אביב

צנחן צעיר חמוש בעוז, חגור ומכסיר קשר על גבו - ראה תמונה.

מה אעשה?

פניתי אל ראש-הממשלה שלנו בוז הלשון: אני אב לשבעה ילדים, שהגדול מביניהם משרת עתה בצו"ל. פרנסתי את משפחתי בכבוד, עד שהונף עלינו שוט המיתון ונפלא-נו קורבן לאבטלה. אין יותר עבודת בניין ואין פרנסה.

אין לי מה לתת לילדי, מלבד ככר וחצי לחם ליום, ואין לי גם אפשרות להמשיך ולתת להם חינוך מתאים. עד עתה למד אחד מבני בישיבת בני עקיבא בכפר מימון, ושלמתי עבורו 50 לירות לחודש לפנימיה. אחת מבנותי למדה במוסד עליה בפתח-תקוה, ושלמתי עבור ארוחות-הצהריים שלה 28 לירות לחודש. עתה הגיעו מים עד נפש. רצייתי שבני ובנותי ילמדו ויצאו אנשים הגר-נים, אך אין בכוחי להשיע.

על כך כבר אמר הנביא: טובים הללי חרב מחללי רעב. מה אעשה?

שאוה שור, נגייתקוה

מכתב השבוע

צרות צרורות

אני ימאי, ובכל פעם שאני מגיע לקנדה אני נזכר במשה רבנו: איך טעה בדרכו, ובמקום לקנדה הביא את בני ישראל לכנען. כנראה שהדמיון בצליל של שני השמות הכשיל אותו. אילולא נכ-

של בכך, לא היינו טובלים עתה ממיתון ומשאר הצרות הצרורות. יופי דואדי, א/מ הר-מירון,

אינני הייתי!

מפליא כמה פירכות הצלחתם לסגן לשו"רות הספורות שהתפרסמו אודותי במדור "אנשים" (העולם הזה 1541):

- 1) הצלחתו בבחירות של טדי קולק נזי-קפת לזכותו של קולק לבדו.
- 2) הסכמתו של קולק לבקרנו במקום הצילומים חובן אם יזכר כי סרט כמו שלנו, הסיירים, פירושו, בין היתר, גם זריית ממון באתר ההסרטה. כראש עיר, סבורני, מעוניין מר קולק שיוסרטו סרטים בעירו.
- 3) אינני "קריין" בקול-ישראל. הייתי ירון לונדון, ירושלים

כבוד הרגל האדום

הפגנת הפועלים בכיכר מלכי ישראל ב"תל-אביב (העולם הזה 1542) פגעה ביוקרתי של מעמד הפועלים: המפגינים דמו למשמ"רות האדומים בסין לפי התנהגותם, ובמ"קום לקיים הפגנה שקטה ומכובדת, גר-מו נזק לבניין העיר ריה והתכחשו עם השוטרים.

מאו המהפכה ה"צרפתית, דרך המה"פכה הבולשביקית, ועד השתוללות ה"משמרות בסין, קיי"מת רציפות. המש"תוללים אינם מבי"אים כבוד לדגל

האדום - הם רק משפילים אותו.

זק ארליך, תל-אביב

טעות לעולם צודקת

הריון בהצעות אי-איומן (קול העם). מיכאלה פרי, תל-אביב

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.